

[Erna Sørensen.]

man havde i Norge, men der var ikke vedtaget noget i udvalget om, at vi skulle forelægge den højtærede justitsminister et ændringsforslag. Ændringsforslaget kom, straks da vi kom til udvalgsforhandling, og vi blev pure afvist. Nu skal jeg dertil sige, at der blev rettet ret kraftig modstand mod det sidste forslag, men dermed var også al forhandling, i hvert fald fra min side, afbrudt, og der var slet ikke tale om, at vi kunne drøfte forslaget, så det er redeligt, når jeg har sagt, at det for os kom som en overraskelse, at justitsministeren ville gå med til dette ændringsforslag.

Det står altså fast, hvilken opfattelse det konservative folkeparti har, og jeg står også fast ved, at jeg ved første behandling har kaldt ordningen med flere bidragspligtige for usmagelig. Om man vil kalde det odierst eller usmageligt — jeg tror, det var justitsministeren, der brugte ordet odierst — kommer vist ud på ét. Jeg har syntes, det var kedeligt for vort samfund, at vi skulle have flere bidragspligtige til ét barn, og jeg synes, det ville være udmærket, om vi prøvede at lempe os frem og foreløbig vedtog den mellemøsning, som lovforslaget gik ud på; jeg ville have været meget tilfreds, om man havde gjort dette i dag og så afventede, hvad der videre ville ske inden for videnskaben og inden for de andre nordiske lande.

Om der er så stor uenighed mellem det ærede medlem hr. Vagn Bro og mig, skal jeg ikke komme ind på, for min linje er klar; jeg har ikke på nogen som helst måde villet dreje hverken til den ene eller den anden side, og et standpunkt har man vel lov til at have uden derfor at blive påduttet, at man fører uredelig tale.

Elsø Zeuthen: Når jeg prøvede på at efterligne det ærede medlem hr. Vagn Bros egen stemmeføring, da han omtalte disse „ganske, ganske få“ tilfælde med 2 lige sandsynlige fædre, var det, fordi det var mit indtryk, at hvis vi ville have fraveget det for os rigtige princip i disse få tilfælde, havde det ærede medlem været villig til at tage lovforslaget i øvrigt. Vi var imidlertid ikke villige til at fravige vort rigtige princip, men jeg havde håbet på, at det ærede medlem, da han kun mente, det

drejede sig om så ganske få tilfælde, havde været villig til at antage det princip, som han også selv har erkendt var det rigtige på lidt længere sigt.

Ayoö Herbol: Jeg vil blot gentage over for det ærede medlem hr. Vagn Bro, at jeg er godt klar over, at Sverige ikke har taget forslaget op, at der ikke er fremsat noget regeringsforslag; men det, jeg mente, var, at den svenske kommissionsbetænkning gav udtryk for det samme som den norske og den danske, og når nu Danmark og Norge lovformeligt har taget et skridt i samme retning, kan man måske vente, at Sverige i alt fald vil overveje at gøre det samme. Jeg har ikke sagt, at Sverige vil gøre det, men jeg har sagt, at den svenske kommissionsbetænkning gav udtryk for det samme som den danske og den norske.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Det ærede medlem hr. Vagn Bro mente, at jeg ømmede mig. All right — så ømmer jeg mig.

Dernæst siger det ærede medlem, at den ordning, flertallet nu vil gennemføre, betegner en svækkelse af ansvaret, vil skærpe kapløbet. Jeg beder det ærede medlem forsøge at gøre det klart for de mere tungnemme, som jeg hører til, hvori dette med svækkelse af ansvaret og skærpelse af kapløbet ligger. Jeg kan ærlig talt ikke se det. Jeg tror faktisk, at den, der kommer i den situation at blive sagsøgt i en sådan sag og ikke vil vedkende sig faderskabet, vil gøre, hvad han kan for at undgå forpligtelserne, hvad enten loven giver mulighed for domfældelse som bidragspligtig eller som fader. Jeg tror, kapløbet bliver lige voldsomt, og jeg tror altså ikke, at det med ansvars svækkelse har noget på sig.

Det undrede mig uhyre, at det ærede medlem nu sagde, at det forslag, han havde stillet om flere bidragspligtige i undtagelsestilfælde, skulle forstås derhen, at de pågældende kun skulle betale ét bidrag; de skulle være solidariske, altså det, som C. J. F. Sven kaldte, at „prostitutionsskatten skulle bortfalde“; med andre ord, det ærede medlem ville vende tilbage til ordningen fra før 1937, hvorefter man, om jeg så må sige, delte risikoen. Jeg har slet ikke opfattet det sådan, at det var det, der var tanken, men vil gerne gøre det blændende